

**Projev rektora Univerzity Karlovy k 17. listopadu Albertov, 17. listopadu 2016,
přibližně 12:00 hodin**

Milé studentky, milí studenti, přátelé,

Shromáždili jsme se dnešní památný den tady, na Albertově, na místě, které pro Vás i pro nás, Vaše učitele, naše občany, hodně znamená. Toto místo je spojeno se studentským i občanským hnutím jako málokteré jiné. Právě sem sahají vzpomínky k tragickému podzimu 1939, kdy se zde sešlo tiché, pietní shromáždění, právě tady se v listopadu 1989 konala první povolená demonstrace, z níž se zformoval průvod, jehož účastníci vyrazili do centra města, kde je zastavily policejní jednotky komunistického režimu. Důsledkem jejich brutálního zásahu byl počátek tzv. Sametové revoluce a naší dnešní svobody.

Albertov zkrátka patří neodmyslitelně studentům a nám všem lidem dobré vůle.

Přesto není žádná samozřejmost, že tu dnes společně stojíme. V loňském roce, jak dobře víte, to být nemohlo. Studenti nesměli, s výjimkou nepříliš početné delegace, v tento den na tato místa vstoupit, neboť si je pro sebe zabrali jiní. Čekáte, že budu jmenovat, ale nedělejme reklamu lidem, kteří si ji nezaslouží.

Když jsme v loňském roce upozorňovali na to, že je něco takového, z morálního hlediska, nepřijatelné, nebyli jsme ve svých protestech vyslyšeni. V letošním roce jsme proto, nic podobného nepřipustili. Naše setkání byla na Magistrátu Prahy nahlášena a zaregistrována jako první, a proto tu dneska spolu můžeme stát. Jsem rád, že tomu tak je. Jednota a solidarita akademické obce je totiž tím, co mě těší a naplňuje uspokojením.

Nemluvme zde dnes ale o konfrontaci s konkrétní politickou mocí, ba ani o konfrontaci s politickou mocí obecně. Mluvme o pravém opaku konfrontace. O tom, co lidi spojuje dohromady, nikoli o tom, co je rozděluje. Mluvme zde dnes o lidské solidaritě a o porozumění, mluvme o spolupráci. Máme k tomu v tento památný den mnoho důvodů. Současný svět je totiž rozdělen na mnoho vzájemně nesmiřitelných táborů, které si nejenže nenaslouchají, nesnaží se pochopit, porozumět jeden druhému, ale naopak spolu bojují v mnoha střetech, po nichž někde zůstávají nevinní mrtví.

Česká republika, na tom není, bohužel, jinak. Nevedeme tu sice, naštěstí, válku, ale naše země je rozpolcená a rozhádaná, je naladěná na konfrontační notu. To není dobře. Věřím, že to co já, cítíte i Vy, alespoň většina z Vás. Nehledejme proto dnes na Albertově jednotlivé, konkrétní viníky této neblahé skutečnosti, tohoto neutěšeného stavu, v němž se naše země nachází, protože na tom má, svým způsobem, větší či menší podíl každý z nás. Mnohem víc, jde o hledání toho, co nás spojuje, společného zájmu ve prospěch obecného dobra. Toto společně nejen dnes hledejme.

Univerzity jsou podle mého názoru ke spojování lidí různých názorů v mnoha ohledech přímo předurčeny. Právě ony mají pomoci hledat cestu ke spolupráci, cestu k řešení složitých problémů, s nimiž se musíme denně vypořádávat. Ukažme, že členové jednotné akademické obce společně se všemi občany dobré vůle, kteří ctí mravnost, slušnost a Masarykovy „ideály humanitní“, ať už se rádi scházejí v kavárně nebo v hospodě, ve městě nebo na venkově, ať už se jedná o intelektuály nebo o ty, kteří pracují rukama, mohou společně dosáhnout toho, že se nám bude v naší zemi dobře a svobodně žít. Kdyby ke vzájemnému respektu a k tomu, o čem mluvím, dnešní shromáždění pomohlo, bylo by to dobře, protože by to znamenalo, že jsme se nesešli zbytečně.